

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 stycznia 2019 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie, po rozpoznaniu sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w S. przeciwko M. C. i Z. C. o zapłatę kwoty 460 zł (sygn. akt I C 1344/18 upr):

I. oddalił powództwo wobec pozwanego M. C.;

II. umorzył postępowanie wobec pozwanego Z. C.;

III. zasądził od powódki na rzecz pozwanych solidarnie kwotę 90 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy oparł powyższe orzeczenie na następujących ustaleniach faktycznych oraz rozważaniach.

W dniu 6 listopada 2012 roku pomiędzy Gminą M. S. jako wdzierzawiającym a (...) spółką akcyjną w S. jako dzierżawcą, zawarta została umowa dzierżawy nieruchomości gruntowej o powierzchni 604 m², stanowiącej działkę nr (...) z obrębu 1040 S. Ś., położonej przy ul. (...), która nie posiada urządzonej księgi wieczystej. Umowa ta została zawarta na czas nieoznaczony począwszy od dnia 1 listopada 2012 roku. Miesięczną wysokość czynszu najmu strony ustaliły na kwotę 1.196,10 złotych z podatkiem VAT. Aneksem nr (...) z dnia 31 marca 2014 roku strony wprowadziły do umowy zmiany w zakresie wysokości miesięcznego czynszu dzierżawnego.

Na przedmiotowym terenie znajduje się parking prywatny. Zasady korzystania z tego parkingu określa regulamin. Przy wjeździe na parking znajduje się znak z literą P i napisem „Parking prywatny”; poniżej znajduje się prostokątna biała tablica z napisem o treści „Parkowanie za zgodą zarządcy – (...) S.A.”, zaś poniżej umieszczona jest biała tablica zawierająca „Wyciąg z Regulaminu parkingu prywatnego znajdującego się przy ul. (...) – ul. (...) w S., zawierający 10 punktów o następującej treści:

„1. Parking prywatny niestrzeżony i monitorowany. Przeznaczony wyłącznie dla klientów sklepu (...) i osób posiadających zgodę Zarządcy.

2. Pełny regulamin parkingu dostępny jest w siedzibie Zarządcy- Spółki (...) S.A. przy ul. (...) w S. lub na stronie internetowej www. S..pl.

3. Każdy użytkownik pojazdu, decydujący się na korzystanie z parkingu akceptuje postanowienia Regulaminu i zobowiązuje się do ich przestrzegania.

4. Parking jest czynny przez 24 h, z czego dla klientów sklepu w godzinach jego otwarcia, a dla pozostałych osób posiadających zgodę Zarządcy cały czas.

5. Parking jest parkingiem płatnym. Za pierwsze 40 minut korzystania z miejsca parkingowego od klientów sklepu nie pobiera się opłat, po przekroczeniu tego czasu za korzystanie z miejsca parkingowego pobiera się opłatę w wysokości 200,00 zł/doba (słownie: dwieście złotych). Od osób korzystających za zgodą Zarządcy również pobiera się opłatę w wysokości 200,00 zł/miesiąc.

6. Za uchybienia w zasadach korzystania z parkingu Zarządca obciąży osobę, która się tego dopuści, opłatą w wysokości 200,00 zł/doba.

7. Miejscem, w którym uiszcza się kwoty z pkt. 5 i 6 oraz uzyskuje zgodę Zarządcy na postój (w przypadku osób innych niż klienci sklepu) jest siedziba Zarządcy.

8. Korzystający z parkingu zobowiązani są do parkowania pojazdów wyłącznie w wyznaczonych miejscach. Zabrania się korzystania z miejsc parkingowych przypisanych dla korzystających za zgodą Zarządcy (punkt 2).

9. Zarządca nie ponosi odpowiedzialności za pojazdy, ich wyposażenie i inne mienie korzystających z parkingu a pozostawionych na jego terenie.

10. Korzystający z parkingu odpowiada za wszelkie szkody wyrządzone przez siebie samego i osoby pozostające pod jego opieką. Korzystający z parkingu zobowiązany jest do niezwłocznego poinformowania Zarządcy o powstałej szkodzie.”

W § 2 ust. 1 i 2 regulaminu parkingu postanowiono, że korzystanie z niego poczytuje się za zawarcie umowy najmu miejsca parkingowego, której stroną pozostaje zarządca (powódka) oraz korzystający z parkingu na zasadach określonych przepisami Kodeksu Cywilnego, zaś umowa najmu zostaje zawarta z chwilą wjazdu użytkownika na teren parkingu, a kończy się z chwilą wyjazdu z terenu parkingu. W świetle § 3 ust. 2 regulaminu wskazano, że parking jest parkingiem płatnym, za pierwsze 40 minut korzystania z miejsca parkingowego dla klientów sklepu nie pobiera się opłat, po przekroczeniu tego czasu pobiera się opłatę w wysokości 200 złotych za każdą rozpoczętą dobę. Stosownie do § 3 ust. 4 regulaminu w razie uchybienia zasadom wskazanym w regulaminie, powódka obciąży korzystającego z parkingu opłatą w wysokości 200 złotych za dobę. W § 4 pkt 1 regulaminu wskazano, że użyte w nim określenie „korzystający z parkingu” oznacza faktycznego użytkownika miejsca parkingowego będącego osobą posiadającą zgodę zarządcy parkingu lub klienta sklepu.

W dniach 9 i 12 sierpnia 2016 roku pojazd marki B. o nr rej. (...), stanowiący współwłasność M. C. i Z. C. zaparkowany został na prywatnym parkingu przy ul. (...) – ul. (...) w S..

W dniu 8 grudnia 2016 roku pełnomocnik powoda w osobie radcy prawnego W. S. zwrócił się do (...) o udzielenie informacji odnośnie właścicieli pojazdu marki B. o nr rej. (...) w związku z jego postojem na parkingu. Za udzielenie przedmiotowych informacji (...) S. A. z siedzibą w S. uiściła opłatę w kwocie 30,40 złotych. Informacja z (...) została udzielona pismem z dnia 18 stycznia 2017 roku.

Pismem z dnia 3 lutego 2017 roku (...) S.A. z siedzibą w S. wezwwała pozwanych do zapłaty kwoty 460 złotych w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania, w tym kwoty 400 złotych tytułem opłaty za korzystanie z parkingu, kwoty 30,40 złotych tytułem opłaty za udostępnienie danych z (...), kwoty 17 złotych tytułem opłaty skarbowej za udzielenie pełnomocnictwa oraz kwoty 12,60 złotych tytułem zwrotu opłaty pocztowej w związku z koniecznością wysłania wezwania do zapłaty i zapytania do (...).

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny, Sąd Rejonowy uznał, że powództwo okazało się nieuzasadnione i jako takie podlegało oddaleniu w całości.

Sąd rejonowy wskazał, iż powódka dochodziła od pozwanego M. C. zapłaty należności za postój w dniach 9 i 12 sierpnia 2016 roku stanowiącego jego własność pojazdu marki B. o nr rej. (...) na parkingu prywatnym w kwocie 400 złotych, kwoty 30,40 złotych tytułem opłaty za udostępnienie danych z (...), kwoty 17 złotych tytułem opłaty skarbowej za udzielenie pełnomocnictwa oraz kwoty 12,60 złotych tytułem zwrotu opłaty pocztowej w związku z koniecznością wysłania wezwania do zapłaty i zapytania do (...).

Sąd rejonowy wskazał również, iż podstawy prawnej zasadniczej części żądania powódki odnoszącego się do opłaty za parkowanie pojazdu należało upatrywać w przepisie art. 659 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas nieoznaczony lub oznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz. Wskazać przy tym należy, iż zgodnie z § 2 ust. 1 i 2 regulaminu przedmiotowego parkingu, korzystanie z niego poczytuje się za zawarcie umowy najmu miejsca parkingowego, której stroną pozostaje powódka oraz korzystający z parkingu, zaś umowa zostaje zawarta z chwilą wjazdu użytkownika na teren parkingu, a kończy się z chwilą wyjazdu z terenu parkingu.

Koniecznym warunkiem uzyskania przez stronę powodową orzeczenia sądowego uwzględniającego zgłoszone w postępowaniu cywilnym roszczenie jest udowodnienie faktów prawotwórczych dotyczących podnoszonych twierdzeń. Jest to ogólna zasada prawa cywilnego wynikająca z treści przepisu art. 6 k.c.

W ocenie sądu rejonowego powódka nie podolała ciężarowi dowodu w niniejszej sprawie, albowiem nie wykazała, aby w dniach 9 i 12 sierpnia 2016 roku doszło do zawarcia umowy najmu miejsca parkingowego z pozwanym M. C.. Pozwany M. C. kwestionował zaś, aby zawierał z powodową spółką jakąkolwiek umowę, ustalał jej zapisy, czy też akceptował jej postanowienia. Podnosił również, iż postanowienia umowy najmu w ogóle nie zostały mu przedstawione.

W tym miejscu sąd rejonowy podkreślił, iż w jego ocenie w sposób i na warunkach określonych przez powódkę nie mogło dojść do zawarcia umowy najmu. Sąd rejonowy zważył, że polski prawodawca jedynie w ściśle określonych przypadkach zezwala na przyjęcie skutku w postaci zawarcia umowy przez sam fakt określonego zachowania się danej osoby (np. korzystanie ze środków transportu publicznego). W innych przypadkach, zdaniem Sądu, niedopuszczalne jest przyjmowanie automatycznego skutku zawarcia umowy i to na warunkach określonych w regulaminie ustalonym tylko przez jedną ze stron.

Sąd Rejonowy wskazał, iż przyjmując zatem nawet, iż pozwany M. C. wjechał na prywatny parking powódki, to można mówić co najwyżej o bezumownym korzystaniu przez niego z tegoż terenu. Powódka przy pomocy zaoferowanych dowodów nie wykazała jednak, aby do tego doszło. Udowodniła jedynie uprawnienia właścicielskie pozwanego M. C. do pojazdu marki B. o nr rej. (...), który w dniach 9 i 12 sierpnia 2016 roku został zaparkowany na parkingu przy ul. (...) – ul. (...) w S.. Nie wykazała jednak żadnym dowodem, aby to pozwany był osobą korzystającą z parkingu, na którą powołuje się regulamin. Przedłożone przez nią dowody w postaci informacji z (...) czy też płyty CD, zawierającej nagranie z monitoringu okazały się bowiem być niewystarczające w tym zakresie.

W ocenie Sądu Rejonowego rację ma zaś pozwany podając, że sam fakt przysługiwania prawa własności rzeczy nie może skutkować uznaniem, że wszelkie stosunki cywilnoprawne dotyczące tejże rzeczy nawiązywane są z jej właścicielem. Prowadziłoby to bowiem do absurdalnego wniosku, iż wszelkie zdarzenia prawne dotyczące określonej rzeczy, niezależnie od źródła i okoliczności ich zaistnienia, obciążają jej właściciela, podczas gdy obciążać one mogą nawet osobę trzecią, nieposiadającą jakiegokolwiek tytułu prawnego do rzeczy.

Sąd Rejonowy wskazał również, że żaden z przepisów przedłożonego przez powódkę regulaminu nie nakłada obowiązku uiszczenia opłaty na osobę z tego tylko tytułu, że przysługuje jej własność pojazdu lub że jest jego posiadaczem. W każdym przypadku regulamin odnosi się bądź do korzystającego z parkingu (§4 pkt 1 regulaminu), bądź do osoby, która korzysta z miejsca parkingowego bezumownie.

Powyższe w ocenie Sądu Rejonowego oznaczają, że odpowiedzialność za korzystanie, bądź za naruszenie zasad korzystania z parkingu może ponosić tylko ten, kto faktycznie wjechał na teren parkingu i zawarł umowę najmu, bądź ten, kto faktycznie, bezumownie z parkingu korzysta. Nie może natomiast rodzić automatycznej odpowiedzialności właściciela pojazdu sam fakt pozostawiania właścicielem.

Co więcej w ocenie Sądu Rejonowego również sam sposób oznaczenia parkingu powódki wprowadza w błąd. Znak informacyjny P i widniejąca bezpośrednio pod nim tablica nie podawała informacji o odpłatności parkingu. Widnieje tam jedynie informacja: „parking prywatny”, „Parkowanie za zgodą zarządcy(...)”. Dalej natomiast powódka zamieściła tablicę „Wyciąg z regulaminu(...)”. Skoro zatem na parkingu ujawniono jedynie „wyciąg” z jakiegoś regulaminu, to nie można automatycznie przyjąć, że treść samej umowy najmu była znana pozwanemu i została przez niego zaakceptowana. Tym bardziej, iż treść rzekomej umowy nie została w ogóle ujawniona pozwanemu, gdyż napisy na tablicy odnoszą się jedynie do regulaminu, a nie do umowy najmu i jej treści. W takiej sytuacji nieuzasadnione jest twierdzenie powódki, zgodnie z którym uważa ona umowę za zawartą, podczas gdy pozwany w ogóle nie mógł się zapoznać z jej treścią.

Zdaniem sądu rejonowego powódka żądając od pozwanego zapłaty należności za parkowanie pojazdu winna była udowodnić, że pozwany zawarł z nią umowę najmu miejsca parkingowego lub też korzystał z niego bezumownie, gdyż tylko to warunkowało powstanie jej roszczenia. Obowiązki temu jednak nie sprostała, co skutkowało oddaleniem powództwa w całości jako bezzasadnego. Odnosi się to również do żądanych od pozwanego dodatkowych kosztów związanych z opłatami za udostępnienie danych z (...), opłatą skarbową i opłatą pocztową za usługę doręczenia wezwania. W takiej sytuacji nie było także potrzeby rozpatrywania zarzutów pozwanego w zakresie sprzeczności umowy z dobrymi obyczajami i z interesem konsumenta.

Stan faktyczny przedmiotowej sprawy sąd rejonowy ustalił na podstawie zaferowanych przez powódkę dowodów z dokumentów prywatnych, a także fotografii i nagrań z monitoringu. Na rozprawie w dniu 22 stycznia 2019 roku sąd rejonowy oddalił wnioski powódki o przesłuchanie świadka R. S. oraz wnioski pozwanego o przesłuchanie stron, uznając dowody te za zbędne dla rozstrzygnięcia.

W punkcie II sentencji wyroku sąd rejonowy umorzył postępowanie wobec pozwanego Z. C. na podstawie art. 203 § 1 k.p.c. w zw. z art. 355 § 1 k.p.c. z uwagi na cofnięcie powództwa wobec tego pozwanego przez powódkę. Strona powodowa złożyła oświadczenie o cofnięciu pozwu przed wyznaczeniem rozprawy i wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, a zatem dla jego skuteczności nie była wymagana zgoda strony pozwanej. Jednocześnie Sąd badając dopuszczalność cofnięcia pozwu zgodnie z dyspozycją art. 203 § 4 k.p.c., nie dopatrywał się istnienia okoliczności, które wskazywałyby, że cofnięcie jest sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego, ani też aby zmierzało ono do obejścia przepisów prawa. Tym samym uznać należało, iż powód skutecznie cofnął powództwo i umorzyć postępowanie wobec pozwanego Z. C..

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu zawarte w punkcie III sentencji wyroku było konsekwencją art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. Na gruncie przywołanych przepisów powódka jako przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić pozwanym solidarnie wszystkie poniesione przez nich niezbędne koszty procesu, do których należy zaliczyć wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 90 złotych, ustalone zgodnie z § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Apelację od powyższego wywiódła powódka i zaskarżając go w części dotyczącej pkt I i III, wniosła o jego zmianę poprzez uwzględnienie powództwa w całości wobec M. C., zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych w toku postępowanie przed Sądem I i II instancji, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Apelująca zarzuciła Sądowi I instancji:

1. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez uznanie, w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania, że powódka nie podołała ciężarowi dowodu w sprawie, albowiem poprzez przedłożenie dowodu w postaci nagrania znajdującego się na płycie CD oraz informacji z (...) nie wykazała, że doszło do zawarcia umowy z pozwanym w dniach 9 i 12 sierpnia 2016 r., co miało wpływ na treść wyroku, ponieważ doprowadziło do uznania, że powódka nie wykazała podstawy faktycznej swojego żądania;
2. naruszenie art. 299 k.p.c. poprzez niedopuszczenie dowodu z przesłuchania stron, pomimo wyczerpania środków dowodowych i braku wyjaśnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, co miało wpływ na treść wyroku, ponieważ prowadziło do uznania, że powódka nie wykazała podstawy faktycznej swojego żądania.

W uzasadnieniu apelująca rozwinęła tak postawione zarzuty i wniosła jak wyżej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie prowadząc do zmiany zaskarżonego wyroku w kierunku postulowanym przez stronę powodową.

Stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c., mającego zastosowanie w sprawie rozpatrywanej w postępowaniu uproszczonym, jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Uwzględniając powyższe Sąd Okręgowy zważył, iż wywodząc powództwo o zapłatę kwoty 460 zł, w zakresie jego podstawy faktycznej powód wskazywał, iż w dniach 9 i 12 sierpnia 2016 r. pozwany M. C. zaparkował stanowiący jego własność pojazd marki B. o nr rej. (...) na parkingu prywatnym znajdującym się przy ul. (...) – ul. (...) w S.. Z tego tytułu powód dochodził w niniejszym postępowaniu opłaty w łącznej wysokości 400 zł. Dodatkowo powód dochodził kwoty 30,40 zł tytułem opłaty za udostępnienie danych z (...), kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej za udzielenie pełnomocnictwa oraz kwoty 12,60 zł tytułem zwrotu opłaty pocztowej w związku z koniecznością wysłania wezwania do zapłaty i zapytania do (...).

W świetle tak określonej podstawy faktycznej żądania pozwu nie budzi zastrzeżeń stwierdzenie, iż zgłoszone do rozpoznania roszczenie w zasadniczej części znajdowało swą podstawę w art. 659 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz.

Zgodnie z § 2 ust. 1 i 2 regulaminu przedmiotowego parkingu, korzystanie z niego poczytuje się za zawarcie umowy najmu miejsca parkingowego, której stroną pozostaje powódka oraz korzystający z parkingu, zaś umowa zostaje zawarta z chwilą wjazdu użytkownika na teren parkingu, a kończy się z chwilą wyjazdu z terenu parkingu. W świetle § 3 ust. 2 regulaminu, parking jest parkingiem płatnym, za pierwsze 40 minut korzystania z miejsca parkingowego dla klientów sklepu nie pobiera się opłat, po przekroczeniu tego czasu – pobiera się opłatę w wysokości 200 zł za każdą rozpoczętą dobę. Stosownie do § 3 ust. 4 regulaminu w razie uchybienia zasadom wskazanym w regulaminie, powódka obciąży korzystającego z parkingu opłatą w wysokości 200 zł za dobę.

Stosownie do art. 384 § 1 k.c. ustalony przez jedną ze stron umowy wzorzec umowy, w szczególności ogóle warunki umów, wzór umowy, regulamin, wiąże drugą stronę, jeżeli został jej doręczony przed zawarciem umowy, przy czym – zgodnie z § 2 tego artykułu – w razie gdy posługiwanie się wzorcem jest w stosunkach danego rodzaju zwyczajowo przyjęte, wiąże on także wtedy, gdy druga strona mogła się z łatwością dowiedzieć o jego treści. Nie dotyczy to jednak umów zawieranych z udziałem konsumentów, z wyjątkiem umów powszechnie zawieranych w drobnych, bieżących sprawach życia codziennego.

Umowę najmu miejsca parkingowego przed sklepem należy traktować jako dotyczącą drobnych, bieżących spraw życia codziennego, przy czym posługiwanie się wzorcem umowy w postaci regulaminu w przypadku parkingów jest zwyczajowo przyjęte, wobec czego jest on wiążący nie tylko wówczas, gdy został on doręczony konsumentowi przed zawarciem umowy, ale również wówczas, gdy mógł on z łatwością dowiedzieć się o jego treści.

Przy wjeździe na teren parkingu przy ul. (...) – ul. (...) w S., co wynika z przedłożonej przez powódkę fotografii, znajduje się tablica z wyciągiem z regulaminu oraz informacją w jaki sposób można zapoznać się z jego treścią – w siedzibie powódki bądź na jej stronie internetowej. Zresztą kluczowe postanowienia regulaminu zostały zawarte w tymże wyciągu. Z zapisów tam umieszczonych jednoznacznie wynika, że każdy użytkownik pojazdu decydując się na korzystanie z parkingu akceptuje postanowienia regulaminu i zobowiązuje się do ich przestrzegania. Nadto wskazano tam, że jest to parking płatny, za pierwsze 40 minut korzystania z miejsca parkingowego dla klientów sklepu nie pobiera się opłat, po przekroczeniu tego czasu – pobiera się opłatę w wysokości 200 zł za dobę, natomiast od osób korzystających z parkingu za zgodą zarządcy pobiera się opłatę w wysokości 200 zł za miesiąc. Wskazano tam także, iż za uchybienia w zasadach korzystania z parkingu, zarządca obciąży osobę, która się tego dopuści, opłatą w wysokości 200 zł. Zatem osoba, która decyduje się zająć miejsce parkingowe na tym terenie godzi się na zawarcie umowy najmu z powódką i włączenie do treści umowy postanowień regulaminu, z których wynika w szczególności, że po przekroczeniu 40 minut korzystania z miejsca parkingowego winna uregulować opłatę w wysokości 200 zł za dobę.

Bezspornie w przedmiotowej sprawie powódka udowodniła uprawnienia właścicielskie pozwanego M. C. do pojazdu marki B. o nr rej. (...), który w dniach 9 i 12 sierpnia 2016 r. został zaparkowany na parkingu przy ul. (...) – ul. (...) w S.. Pozwany zresztą tego nie kwestionował. Powstanie roszczenia powódki warunkowało zatem wykazanie, że powódka zawarła z pozwanym umowę najmu miejsca postojowego poprzez jego zajęcie w dniach 9 i 12 sierpnia 2016 r. Żaden z przepisów regulaminu przedmiotowego parkingu nie nakłada bowiem obowiązku uiszczenia opłaty na osobę z tego tylko tytułu, że przysługuje jej własność pojazdu lub że jest jego posiadaczem.

W świetle § 2 ust. 1 i 2 regulaminu, stroną umowy najmu miejsca parkingowego jest powódka oraz korzystający z parkingu, zaś umowa zostaje zawarta z chwilą wjazdu użytkownika na teren parkingu. Zgodnie z definicją wyrażoną w § 4 pkt 1 regulaminu użyte w nim określenie „korzystający z parkingu” oznacza faktycznego użytkownika miejsca parkingowego będącego osobą posiadającą zgodę zarządcy parkingu lub klienta sklepu.

Z powyższego wynika, że stroną umowy najmu miejsca parkingowego, zobowiązaną do zapłaty opłaty po przekroczeniu 40 minut postoj, jest osoba faktycznie korzystająca z parkingu, użytkująca w danym momencie pojazd, a nie zawsze to będzie właściciel samochodu.

Sąd I instancji uznał, iż powódka nie wykazała żadnym dowodem, aby to pozwany był osobą korzystającą z parkingu, na którą powołuje się regulamin. W ocenie Sądu I instancji przedłożone przez powódkę dowody w postaci informacji z (...), czy też płyty CD zawierającej nagranie z monitoringu okazały się być bowiem niewystarczające w tym zakresie.

Tymczasem Sąd Okręgowy dostrzegł, że w toku procesu pozwany nie zakwestionował, iż to pozwany M. C. zaparkował pojazd na tymże parkingu w dniach 9 i 12 sierpnia 2016 r.

W doktrynie i judykaturze przyjmuje się, że uznanie roszczenia może być dokonane w dwóch formach: jako uznanie właściwe oraz uznanie niewłaściwe. Pierwsze stanowi nieuregulowaną odrębnie umowę ustalającą co do zasady i zakresu istnienie albo nieistnienie jakiegoś stosunku prawnego, drugie zaś określone jest jako przyznanie przez dłużnika wobec wierzyciela istnienia długu. Uznanie niewłaściwe jest więc oświadczeniem wiedzy a nie woli dłużnika (wyroku Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 1997 r., sygn. akt II CKN 46/97, OSNC 1997/10/143; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 28 listopada 2013 r., sygn. akt I ACA 684/13). Uznanie niewłaściwe jest to każdy przypadek wyraźnego oświadczenia woli lub też innego jednoznacznego zachowania się dłużnika wobec wierzyciela, z którego wynika, że dłużnik uważa roszczenie za istniejące (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2003 r., sygn. akt I CKN 11/01, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 8 stycznia 2013 r., sygn. akt V ACA 913/12).

W niniejszej sprawie pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty podniósł zarzut braku uprawnienia po stronie powodowej, podkreślając, że nigdy nie zawierał umowy z powodową spółką, nie ustalał jej zapisów, ani nie akceptował jej postanowień. Proponowane postanowienia umowy w ogóle nie były pozwanemu przedstawione. Pozwany nie był klientem sklepu. Nadto zdaniem pozwanego sposób oznaczenia parkingu był wprowadzający w błąd, zaś ujawnienie jedynie wyciągu umowy nie prowadzi do przyjęcia, że treść umowy była znana i akceptowana. Nadto treść umowy nie była w ogóle ujawniona. Treść napisów na tablicy z wyciągiem z regulaminu pokryta była czarnym graffiti uniemożliwiającym jej odczytanie. Dodatkowo pozwany podniósł, że zaaprobowane przez powódkę zapisy umową stanowią klauzule abuzywne.

Wskazane powyżej zarzuty i twierdzenia pozwanego w ocenie Sądu Okręgowego jednoznacznie wskazują, że sam pozwany przyznał, iż korzystał z przedmiotowego parkingu w okresie wskazanym w pozwie. W tej sytuacji trudno od powódki oczekiwać, że naprowadzi inne dowody. Nagranie z monitoringu w jednym i drugim przypadku prowadzi do wniosku, że samochodem poruszał się zawsze ten sam mężczyzna. Jego wygląd odpowiada wiekowi pozwanego wynikającemu z numeru PESEL. Oczywiście ani powódka, ani sąd nie dysponowali możliwością zmuszenia pozwanego do tego by stawiał się w sądzie i złożył zeznania. Co pozwoliłoby na dokonanie odpowiedniej weryfikacji i spersonalizowania osoby z monitoringiem. Tym niemniej przy postawie procesowej pozwanego, którego zaprzeczenie żądaniu pozwu skupiło się na twierdzeniu, że nie zawarł umowy, że napisy były nieczytelne, daje podstawę do uznania wbrew stanowisku sądu rejonowego, że to pozwany M. C. dwukrotnie parkował na parkingu powódki. Co więc

wskazanie, że tablica z regulaminem była zamazana graffiti wręcz potwierdza, że to pozwany parkował samochód, bo nie wyjaśniał także w jaki sposób posiadał tę wiedzę.

Powyższe oznacza, że rozszczenie obejmujące koszty korzystania z parkingu, dodatkowe koszty związane z opłatami za udostępnienie danych z (...), opłatą skarbową i opłatą pocztową za usługę doręczenia wezwania było w pełni uzasadnione. Pozwany skorzystał z terenu parkingu i zawarł umowę najmu z powódką.

Odnosnie zarzutów pozwanego w zakresie sprzeczności umowy z dobrymi obyczajami i z interesem konsumenta wskazać trzeba, iż regulacja art. 353¹ k.c. wprowadza zasadę swobody umów, umożliwiającą stronom wybór stosunku prawnego, który będzie je łączył. Zasada ta jednak nie ma charakteru bezwzględnej, gdyż stosunek prawny łączący strony musi być oceniany pod kątem zgodności jego treści i celu z ustawą, zasadami współżycia społecznego, jak też naturą stosunku prawnego. Wola zawarcia określonej umowy przez strony nie jest decydująca, jeżeli zawarta umowa ma na celu obejście prawa.

W rozpatrywanej sprawie powódka przewidziała opłatę w wysokości 200 zł za dobę za korzystania z miejsca parkingowego po przekroczeniu 40 minut korzystania. W ocenie Sądu Okręgowego nie jest to kwota rażąco wygórowana, sprzeczna z zasadami współżycia społecznego czy dobrymi obyczajami. Zauważyć trzeba bowiem, że parking, którym zarządza powódka jest parkingiem prywatnym. Służyć ma przede wszystkim klientom pobliskiego sklepu, dla których postój do 40 minut jest bezpłatny i jednocześnie wystarczający na dokonanie w nim zakupów. Pobieranie opłaty w wysokości 200 zł za dobę po przekroczeniu 40 minut spełnia funkcję prewencyjną i ma na celu zniechęcenie kierowców do pozostawiania pojazdów na miejscach postojowych przez długi okres czasu. Nadto, jak słusznie wskazała powódka, jej działania nie noszą cech działania podstępnego. Powódka przedsięwzięła bowiem wystarczające środki celem poinformowania klientów o obowiązującym regulaminie parkingu. Przy wjeździe na parking znajduje się dostrzegalny znak informacyjny P i widniejąca bezpośrednio pod nim tablica „Wyciąg z regulaminu parkingu prywatnego znajdującego się przy ul. (...) – Owocowej w S.”. Jednocześnie wskazać trzeba, iż powódka nie ma obowiązku dostosowania swoich opłat do stawek obowiązujących w miejskiej strefie płatnego parkowania.

Tak argumentując Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, iż w punkcie I. zaskarżonego wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 460 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18 sierpnia 2017 r.

Powyższe skutkowało koniecznością modyfikacji rozstrzygnięcia o kosztach procesu, o czym orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Przywołany przepis stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata lub radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata lub radcy prawnego, koszty sądowego oraz koszty nakazane przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

Na gruncie przywołanych przepisów pozwany jako przegrywający sprawę obowiązany jest zwrócić powódce wszystkie poniesione przez nią koszty procesu, do których należy zaliczyć: wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 90 zł ustalone zgodnie z § 2 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 roku poz. 1804 ze zm.), opłatę od pozwu w wysokości 30 zł, kwotę 17 zł tytułem opłaty skarbowej za udzielenie pełnomocnictwa. W konsekwencji zmieniono punkt III. zaskarżonego wyroku w ten sposób, iż tytułem zwrotu kosztów procesu zasądzone od pozwanego na rzecz powódki kwotę 137 zł.

Tak argumentując Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. orzekł jak w punkcie I. wyroku.

O kosztach postępowania apelacyjnego rozstrzygnięto stosownie do wyniku sprawy, kierując się treścią art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Apelacja powódki została uwzględniona, zatem pozwany jako przegrywający spór winien zwrócić jej poniesione koszty instancji odwoławczej. Na zasądzone na rzecz strony powodowej koszty postępowania apelacyjnego składały się: kwota 30 zł tytułem opłaty od apelacji i kwota 120 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika

reprezentującego powódkę. Z uwagi na wartość przedmiotu zaskarżenia wysokość wynagrodzenia pełnomocnika ustalono zgodnie z § 2 pkt 1 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 roku poz. 1804 ze zm.).

W konsekwencji w punkcie 2. wyroku zasądzono od pozwanego na rzecz powódki kwotę 150 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Katarzyna Longa

Sygn.. akt II Ca 627/19

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować i zakreślić w kontrolce uzasadnień;
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć zgodnie z wnioskiem pełnomocnikowi pozwanego;
3. Akta sprawy po dołączeniu (...) zwrócić Sądowi Rejonowemu.